

er unødvendigt, idet praktisk talt al Tandlægebehandling udføres af Tandlæger, og urimeligt paa afsides beliggende Steder, hvor der ikke haves Adgang til Tandlæge.

Bestemmelsen kan ved Tilføjelsen „o. lign.“ virke skadeligt, idet det herefter i adskillige Tilfælde vil være vanskeligt for Lægen at vide, hvad han har Lov til, og hvad der er ham forbudt.

Til § 5.

14) I Stk. 2, 1ste Linie, ændres „Sagsbehandling“ til: „Sags Behandling“.

Korrekturrettelse.

15) I Stk. 7 ændres „jfr. § 18“ til: „jfr. § 20“.

Jfr. Ændringsforslag Nr. 20 og 30.

16) I Stk. 7 i Slutningen tilføjes: „Sundhedsstyrelsen kan lade de her omhandlede Domme offentliggøre“.

En lignende Bestemmelse findes i Lov Nr. 107 af 31. Marts 1932 om Apotekervæsenet § 60, Stk. 4, og Lov Nr. 182 af 23. Juni 1932 om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse § 5, Stk. 7.

Til § 6, Stk. 2.

For Medicinalindustrien er lægelig Medvirken ofte nødvendig. Der bør derfor ikke lægges større Hindringer i Vejen, derfor end strengt nødvendigt, men man finder det rimeligt, at der skal ansøges derom i hvert enkelt Tilfælde. I Lov Nr. 107 af 31. Marts 1932 om Apotekervæsenet § 4 findes en tilsvarende Bestemmelse. Det er en Selvfølge, at en Læge ikke af Apotekere, Fabrikker e. l. maa modtage Provision eller anden Godtgørelse for Ordinering af Medicin.

Til § 7.

17) I Stk. 1, 1ste Linie, udgaar Ordene „praktiserende“ og „medmindre han har gyldigt Forfald“, og i samme Stykke tilføjes som 2det Punktum:

„Har Lægen gyldigt Forfald, eller kan rettidig Lægehjælp blive ydet af en anden, som efter Forholdene er nærmere dertil, er han dog fritaget for den omhandlede Forpligtelse.“

Udvalget foreslaar, at man vender tilbage til den oprindelige Affattelse af § 7, 1ste Stykke, saaledes at enhver Læge har Pligt til at yde Lægehjælp i de her nævnte Tilfælde, hvor Hjælpen er paatrængende nødvendig, medmindre han har gyldigt Forfald, eller rettidig Lægehjælp kan blive ydet af en anden, som efter Forholdene er nærmere dertil.

Ændringsforslaget betyder saaledes baade en Udvidelse og en Indskrænkning i Lægens Pligt. Pligt til Lægehjælp ogsaa i andre Tilfælde — saaledes som nu i 2det Stykke i Paragraffen — findes urimelig, idet Lægen selv ud fra sin faglige Viden og sin Samvittighed maa afgøre, om han bør efterkomme en Tilkaldelse, bortset fra Nødstilfælde, jfr. foran.

De i 2det Stykke anførte Eksempler skønnes i øvrigt hverken udtømmende eller rammende.

Direktoratet for Sygekassevæsenet har henledt Opmærksomheden paa, at Bestemmelsen vil kunne give Anledning til, at der